

lieve schatten,

de foto op deze kaart is de zonsopgang van de dag dat we Santiago de Compostella verlieten om naar Fisterra te gaan. Het was de eerste dag van de zomer, om 12 minuten vóór 7. Een dag van nieuw begin in vele opzichten. Ik heb nu 6 hoofdstukken geschreven over de tocht die volgde na deze dag. Dit is hoofdstuk 7, over het afscheidskado van Fisterra.

Eigenlijk, eigenlijk hadden we gedacht dat we Fisterra zouden verlaten per bus. Terug naar Santiago de Compostella. En dat we daartoe heel vroeg op moesten staan. Maar we snapten niets van de bustijdentabellen en toen we daarover onze nood klaagden bij Simone, wilde hij wel aan de eigenaresse van l'Espiral vragen of zij haar kennis kon bellen, die elke dag voor zijn werk naar Santiago reed. Die vertrok dan altijd rond 12 uur 's middags.

Zo maar een hele ochtend gewonnen. (En achteraf bleken de bussen ook nog te staken die dag!). Wat doe je nog in een ochtendje? Slenteren door de stad, afscheid nemen van de plaatsen waar we geweest waren. Één koffie-adresje uitzoeken die ons favoriete koffie-adresje zou blijken. Dachten we.

Maar toen we op pad zouden gaan, stond Simone juist met grote gebaren een vrouw uit te leggen waar het "hippiestrand" was. Lucas herkende de route: hij had er Mimo heen zien fietsen. Dus lieten we goed op de rest van de bewegwijzering en gingen op pad.

Onderweg kwamen we de betreffende vrouw weer tegen, alweer op de terugtocht. Ze zei dat het pad erg modderig was en voor haar onbegaanbaar. We gingen toch kijken. We waren juist aangekomen bij het houten huisje, dat we nog uit Simones routebeschrijving herkenden.

We liepen verder en zagen helemaal geen modder. We konden de Atlantische Oceaan van verre zien. En het strand. Er was bijna niemand.

De kleur van de oceaan was prachtig. We deden onze schoenen uit en stapten de zee in. Ik werd er erg uitgelaten van. Natte broekspijpen? Who cares! Lucas was iets voorzichtiger. Maar we stonden daar met onze blote voeten de zuiging van de branding te voelen en ademden de lucht en het beeld van

de oceaan in. We zongen, roekeloos en vol verrukking: "We can have it all! You and I again!"

Tot het genoeg was en we ons weer naar onze schoenen keerden. Maar ik kon nog niet weg. "Nog één keer!" riep ik naar Lucas. Ik liep terug het water in en ben naar de oceaan - naar la Grande Mère - gaan roepen: "We love you!" En ook nog: "Thank you for everything!" geloof ik.

Toen was ik voldaan en stapten we weer in onze schoenen. Voor de terugreis.